

Zobák dokořán – 4.vydání

No, tak to vidíte. Už je to zase tady. Vaše milá Sojka se hlásí prostřednictvím svého ukecaného Zobáku a jako

první je na řadě – jako vždy – ukecaná Madleska. Všechny vás zdravím a doufám, že se máte dobře. Já vim, že to asi moc valný není, zase ta škola, prázdniny v tahu nebo žádná dovolená a jenom práce a práce... Jenže to je život, nejde pořád jenom juchat, ale občas se musí i ruchat – jak říká moje babička. Ale i přes to ruchání se najdou světlé chvílky, jako třeba tato, když si pročítáte Zobák, který vás na chvíli zavede do úplně jiného světa – světasojčínho. A kdybyste - čistě náhodou - nevěděli, kde to je, tak vězte, že je to tam, kde je veselo, kde jsou kamarádi, kde se pořád něco děje a to sice to, na co se jen tak nezapomíná. (A v neposlední řadě je tam taky Madleska, ha, ha.)

Tak, teď jsem vám tak zaobaleně vysvětlila, proč číst Zobák, ale ještě radši bych vás poutavě navnadila, abyste do Zobáku občas něco napsali... Zatím jsou to jen pořád moji milí, leč stále stejní dopisovatelé. Nebýt jich, tak byste museli číst deset stránek mojich výplodů a to byste nepřežili. Ono mě totiž poslední dobou nic moc nenapadá, jsem nějaká roztržitá... A z minulých Zobáků už možná víte, že chvíle, kdy mě ale opravdu vůbec nic nenapadá, múza mě nelíbá a všechny vtipný věty se mi rozutečou, je

ta, kdy se přejím. Uff. Ato je zase teď. Jenom tak sedím a funím, sotva dechám. To moje želva, ta se má líp, protože když dechá, tak se jí hejbají přední nohy a jak s nima vždycky pohne dopředu, tak se jí napne břicho, takže jenom tím, že leží a dechá, vlastně cvičí. Tím pádemze spaní hubne, kdežto já ze spaní leda tak tloustnu a nebo mluvím nesmysly. Dneska jsem zrovna měla strašnou noc, spousta zmatenejch snů, pořád se budíte, pořád je vám horko, no znáte to. A jak tak polospím, tak se mi najednou zdá, že slyším někoho mluvit. Vůbec nechtějte vidět, jak jsem se lekla. No a hádejte, kdopak to byl se mnou v pokoji ? No, právě že nikdo. Jenom já. Já už jsme totiž na tom tak špatně, že budím samu sebe ze spaní. Ke všemu ani nevím, co jsem říkala. Ach jo. Jej, to sem se rozepsala zase o takovejch sojkovinách... A to jsem si slibovala, že v tomhle čísle vyjde fakt nějaký seriózní úvodník. Jenže, málo platný, vždycky když chci napsat něco vážnýho a hlubokýho, tak se mi do toho připlete nějaká blbina. Já už toho radši nechám, snad vás tenhle zmatený úvod, ve kterém jste se dozvěděli akorát nesmysly z mého života, natolik odradil, že mi příště radši něco pošlete a já to sem dám místo tohohle. (Hm, já ale stejně lžu, i kdybyste mi poslali literární skvost, tak bych se svých úvodníků nevzdala. A víte proč? Protože si sem můžu psát co chci a cenzuruju si to zase jenom já. A sama sobě si občas dovolím psát zmateně a neseriózně. Ha, ha.)

Ale teď fakt konec. Tímto momentem se ze mě stává zodpovědná šéfredaktorka, která vám přeje “Dobrou sojčí chuť” a provede vás novým ZOBÁKEM.

Naštěstí je hned první rubrika ryze seriózní a vážná a nutí k zamyšlení. A než si jí přečtete, tak já si půjdu dát kafe, abych se probrala a přestanu psát nesmysly, ale začnu psát smysly, abyste mi pak všichni báááááječně rozuměli. Tak Poldíku, je to tvoje, tak to rozbál.

Drazí

opět se vám hlásím z jistě nejkvalitnější a nejčtenější rubriky tohoto povedeného plátku. Úvodem se vám musím s něčím světit, pochlubit i postěžovat si. Měli byste přeci taky vědět něco ze zákulisí, soukromí sojčínho otce (takhle mě nazval Zobák, sám bych si netrouf), prostě trochu nahlédnout pod pokličku. Tak tedy vězte, vězte, váš předseda je čerstvě úplně celý přestěhovaný, vylétl z rodičovského hnízda, postavil se na vlastní nohy, stará se o sebe, sám si vaří, sám si pere, dív se z toho nepomátne... No, s téma činností to ještě není tak horký, stalo se to teprve včera a dnes, ale člověka to čeká a nemine. Postěžovat si musím z toho důvodu, že je to taky na člověka pěkný nápor, těch zařizování, lítání, starostí, chození do a z pátýho patra bez výtahu a tak. K tomu všemu ještě samozřejmě standardní každodenní záležitosti, ty taky nepočkají, nelidsky bolavý zub, zkrátka pohoděnka... To

já jen tak, chtěl jsem se s vámi podělit, když už jsme ta jedna velká sojčina (pro nováčky "sojčí rodina"); litovat, obdivovat ani závidět mě nemusíte, nezasloužím si to.

Ale z jiného soudku. Tak nám pomalu a jistě končí naše hlavní sojčí sezóna, úspěšně (i když to by asi měli hodnotit jiní) máme za sebou dvě etapy Gaisthalů, v okamžik, kdy toto čtete už i Projekt Grimm (zpráva z něj a o něm na jiném místě), před sebou menší sojčí okurkovou sezónu, konec roku, Silvestr, Nový rok a s ním i celý nový rok (chvilka pro češtináře) s Bohdalovem, dvěma etapami Gaisthalů, Projektem Grimm, stovkami probdělých nocí, desítkami zaplněných víkendů, zábava, práce, práce, zábava... Vše myslím samozřejmě z hlediska Sojky. I ta okurková sezóna je však okurkovou jen zdánlivě, je naplněná mimo jiné spoustou oficiálních povinností (oslava 50 let SdJ, členské shromáždění "našich" SdJ, členské shromáždění "velkých" SdJ, ples Sojky), plánovacích a přípravných víkendů (jízda vedoucích na jižní Moravu, rada Sojky), vypracováním nejrůznějších projektů a žádostí o peníze do všech světových stran - to na dva roky dopředu a v nekompromisních termínech, vyúčtováním a uzavíráním účetnictví, permanentním neviditelným hemžením. A tak bych mohl pokračovat donekonečna, nedělám si iluze, stejně vás to nebaví a nezajímá. Ale vědět byste to měli, to mi věřte. Je to jeden velký rozjetý vlak koleják, jemuž nefungují nebo spíš nechtějí fungovat brzdy, členovíci z něj vystupují, víc jich však nastupuje, občas má nějakou tu poruchu, která se ale díky zručným opravářům vždycky nějak a rychle odstraní. Je to vlak štramák, pěkně za tři roky vyspěl a naučil se projíždět i tu sebevětší šikanu. Jede rychle, tak nějak středně rychle, ne zas moc zbrkle, ale jede pořád, pořád čím dál tím dál. Až si člověk uvědomí, že se z něj snad ani nedá vystoupit, ono to nejde, není čas, není vůle, odvaha. Jedině snad kdyby se vlaková četa úplně zlodafila nebo by nešťastnou náhodou vykolejil. To jediné. Jiných způsobů vystoupení je samozřejmě ještě několik, ale to pak hrozně a hrozně dlouho bolí. Hlavní je, že zatím jede, valí, frčí. Že tomuto Podobenství o vlaku nějak nerozumíte? Z toho si nic nedělejte, nemusíte rozumět všemu. Já už to taky pěkně dlouho nechápu a stejně pořád jedu.

Na závěr tohoto poněkud obsáhlejšího (aspoň myslím) gulage se nemohu nevrátit ke Gaisthalu. Byl už desátý a pořád stejně dobrý, lepší, nejlepší. Ten kousíček Zeměkoule prostě miluju. Ať už člověk těch čtrnáct dní bere z jakýchkoliv pohledů, jako že už pěkně sklouzávám do kritických brýlí a pořád přemýšlím, jak by se to dalo udělat ještě lépe a radostněji, úplně, ale úplně nejdůležitější jsou reakce účastníků, to, jak se to líbilo jim, co si z toho odnesli, jestli se slizou v oku vzpomínají, jestli se vrátí, jestli tu sojčí káru chtějí s námi táhnout nejen dva týdny, ale celý rok, dál a dají se k nám. Proto to přeci od samého počátku děláme, s tím do toho jdeme a musíme si to taky do nekonečna připomínat a mít na zřeteli. Vzhledem k tomu, že jsem byl letos osobně na gaisthalské etapě první, budu za sebe mluvit jen o ní: Letos to prostě muselo být zase totálně dobré a basta! Dokonce z hlediska nových duší pro Sojku zatím úplně nejlepší: během a po něm (G) se přihlásilo vás, nováčků, celých 18 (slovy osmnáct). Zkrátka a dobře nádhera, mám z toho obrovskou radost. Tak vás tedy do naší sojčí rodiny co nejsrdečněji vítám, chovejte se jako doma, doufám, že se brzy zabydlíte a zapadnete a že z vás vyrostou "použitelný" kusy do budoucna.

Ale jsem se nějak rozepsal. A to zase nestíhám, nemám vůbec sbalíno na Grimma, a to vstávám kacífsky brzo, prostě zase jednou nevím kdy přestat. A to nehleď na to, že se najdou tací, kteří mi budou předhazovat, že kromě toho, že je to hrozně dlouhý a zmatený, to ještě navíc nikoho nezajímá a nikdo to neče a kdyby takový rubriky byly všechny, tak že bysme to mohli rovnou zabalit pro absolutní nezajímá čtenářů. Ale mě to nepálí, od zábavných rubrik jsou tady jiní (mezi náma - to taky není žádný kumšt vymyslet něco zábavného a vtipného).

Bohužel (samozřejmě hlavně pro vás) už musím fakt končit. Mějte se, jak chcete, opatrujte se, občas si na Soječku vzpomeňte a zase někdy čauuu...a!

váš Leo Poldík Černý

P.S. Kdyby někomu z vás náhodou chutnaly bramboráky, tak sděluji, že jsem na sobě intenzivně pracoval a neustále pracuji, mám již vybrousenou techniku a nezaměnitelnou originální chuť, prostě něco pro gurmány. Již brzy ochutnáte sami, nasmažím plné kýble a nasytím všechny. Chystejte si chuťové buňky a šetřete žaludky!

Už sem si dala káfičko a rozbušilo se mi srdíčko. Ehm, ehm, vtipná jsem zůstala, ale začalo mi to zase zpátky trochu myslet. A tak tedy. Co je nového? Tak zaprvé bych vám radila, abyste se podívali na Internet – jestli máte tu možnost, protože náš Michi to vzal do rukou a inovoval naše sojkastránky. Jsou SUPR a stojí zato je vidět. Připomínám adresu – www.inmedia.cz/sojka. Tak na to mrkněte a obdivujte. Kromě toho se musím pochlubit, že tam visí také Zobáky. Prostě paráda. Jinak naše milá Sojka dostala zpětně peníze od Ministerstev školství a zahraničí, musíme přitom vyzdvihnout pohotovost a prozíravost našeho předsedy, bez kterého bychom teď byli pomalu v truhlíku a tak trochu a nebo spíš hodně krachovali. Tak tedy díky, teď to vypadá, že Sojka nesedne někam na větev, anobř bude vesele poletovat a prozpěvovat. Proběhli dvě rady, jedna na začátku a druhá na konci léta, ale obě dvě se konaly v našem milém Gaisthalu, první rada byla s přítomnými přisedícími – aby si to ti zbývající nevyložili špatně, tak to bylo souběžné s přípravným víkendem obou etap Gaisthalu, takže ti, co tam byli se i zúčastnili, no a druhá rada byla záležitostí radních. Probírali se tam hlavně tábory – před i po, finanční stránka – o té už jsem vás informovala, potom samozřejmě i trocha té bilance, je to zhruba

rok, co funguje nová rada. Budeme se snažit i nadále fungovat co nejlépe a vychytat případné mouchy. A taky jak to bude příští rok, teď koncem zrovna píšeme projekty na rok 2000, abychom dostali nějakou tu korunu – je to práce na draka, ale co by pro Sojku člověk neudělal... A když budou korunky, tak budou tábory a víkendy a všechno a když nebudou korunky, tak si Sojka sedne na větev a bude sedět a chřadnout. Takže kdybyste věděli o někom, kdo by chtěl případně Sojku zasponzorovat nebo kdybyste někdo měl volný přístup ke kopírce (zvláště v Praze), tak se neprodleně ozvěte. Prostě myslíte na to, že ten náš vlak nepotřebuje jenom topiče, ale i nějaké uhlí a že vy můžete možná taky pomoci. No, jinak snad už novinky žádné, jestli vás ovšem nezajímá třeba to, že jsem si koupila nový fusekle.

kolo?

Tak to je asi dnes už radši vše. Nebo vši?

Sejdeme se zase příště, pište a pošlejte drby. Nebuďte přece jak vrby. Nebo třeba nějaký vzkaz, pořád vám to říkám, ale odezva želbohu žádná. Tak ale už!!!

Začínáme trochu smutněji. Chudák Šogi... A teď teda

zabrousíme do kraje veselejšího. Dovedete si někdo představit našeho Víťu farářem? My teda ne. Ale skutečně. Jednou takhle ve schránce našel dopis, ve kterém stálo, že je přijat na teologickou fakultu. "Vít'o! Až budeš potřebovat ministranty, tak se ozvi!"

A ještě tady máme jeden super aktuální drbeček. Je září, léto pomalu končí, za chvíli začnou žloutnout listy a to je vždy čas pro taneční kursy. I u nás, v Čelákovcích tuto sobotu také jedny začaly. A je v nich přímo přesořejčno. Třeba takový Pavlík Stuchlík, jaké to pro nás bylo překvapení, když jsme ho spatřili v kvádru s nějakým tím hmyzem na límci (motýlkem). Slučí mu to, štramákovi.

A jedeme dál. Představte si, že byste přišli v září do školy, zasedli do lavice, otevřely se dveře, vstoupil pan učitel - a von to Dava! No jo. Už je to tak. Davu taky vzali do práce. A učí děti. Nebo mučí děti? Nebo děti mučí jeho? Nebo ho něco učí? A neučil se Dava náhodou u Jana Tleskače? Ví Dava jak nastartovat létající

Drahé Sojky,

Gaisthal se nám vypařil pod rukama, pomalu ale jistě se blíží začátek školy

(nemáte někdo doma trochu přebytečného Semtexu, C4, TNT.....? Nebo alespoň AK – 47?) a já nevím, co bych napsal.....přemýšlení.....tak nic. Když už jsem zmínil své kriminální touhy (k nim rovněž patří travičství ve sborovně našeho ústavu), mohl bych napsat o Sojce kriminalistce (možná taky kriminálníci). Tak čtěte a něco pozitivního mi napište nebo zavolejte

(666/666 666). Já se z toho už asi p.....íp.

Kriminální Sojka Na každého jednou dojde, příležitost dělá zloděje atd. Tedy došlo i na Sojku. To víte, Dava není takový hodný a poctivý, jak se zdá. Naopak, je to schopný tunelář a podvodník, který nezaváhá ani před takovým činem, jako ožebračit beztak již chudou Sojku. Je to prostě tukan. Ani ho nenapadne, že u Lea, obávaného to zvěda underground - sekce – PČR – STB, mu to prostě nemůže projít. Klidně si vytuneluje poslední železné rezervy Sojky (za co pak má Sojka třeba množit Zobáky?) a ještě před útekem na Krym (to víte, Sojka není nic takového jako nějaký Motoinvest, Poldi(Steel)...) si přijede na druhou etapu Gaisthalu. Snad si nemyslel, že našeho Poldíka oblafně vstřícností k dětem a Sojce nebo svým sňatkem, rovněž podvodným! No dost chození okolo horké kaše, já to na vás rovnou vybalím. Dava sedí. 25 let na tvrdo v nejtěžším žaláři ČR, s oblibou přezdívaného Grebeníčkova díra. Nic nepomohlo ani Madlino vzlykání u soudu (“...kdo nám bude řídit finance? Vždyť má...teda bude mít děti!...” a podobně.), soudce se nedal obměkčit. Možná to bylo i Michalovým přišeptáváním (“Jen ho tam strčte, Sojka potřebuje novou, schopnou, mladou a perspektivní tunelářskou krev...”). Také zde uvádím telefonní číslo na našeho sojčího kriminálního, který rád uslyší vaše hlasy. 0609/666 666 – zavolej mi do basy – jsme hladoví, jsme týraní, tak zavolej. Kdo by měl popřípadě chuť si s Davou nebo s Poldíkem (to víte, kdo jiný by ho měl mučit a ponižovat, než jeho velký přítel) pokecat, tak vězte, že podmínkou pokecu s Leoušem je tzv. VUSL (Vulkanizovaný Učitel Sojčismu Leonismu) pro navázání kontaktu a Davovi stačí pilník z kaleného plastu (jiný by už neunesl) ze sady Baby Construction Kit (pro neznalé Aj – Dětská Stavitelská Sada) pro ukrácení dlouhých večerů. Protože nečtete po 22. hodině, nemohu zveřejnit, co by se Davovi ještě hodilo.

Takže milé sojky, to je vše, omlouvám se za ty smutné zprávy a doufám, že se připojíte k tajné akci ústředí SBI (Sojka Bureau of Investigation) na osvobození Davíska ze spárů naší justice. Orientační válečná porada se bude konat příští rok na výcvikovém táboře nových agentů na bližší nespecifikovaném místě (G). Děkuji za pozornost, draží kolegové a na počtenou přístě.....

ŠOGI - out

Máme tu další otázku na tělo. Odpovědi jsou takovou věrnou vizitkou dotázaných. Hnedle si můžete udělat úsudek o tom, co je ten dotčený zač. Ne, berte to s rezervou, je to pro zasmání, kdyby se ty odpovědi měly brát vážně, tak ti z vás, kdo by Sojku za něco vyměnili, už by jako ptáček letěli...

Za co bys vyměnil/a Sojku?

Katka Benková:

“Ježíšmarjáá. To nevím teda. Za co bych vyměnila Sojku, jo?”

“No jasně, tak za co?”

“Nevím, to je těžký. Asi... nevím, asi za nic. Fakt nevím. Hrrůůůůůza. Blbý, co?”

Pavel Bobek:

“To sem čekal.”

“No vidíš, jak si prozíravý..”

“Zvláštní otázka. Asi za naší rodinu.”

Petr Chmelenský:

“Za co jóóóó? Jééžiš, počkej. Asi za nic.”

“No, Péťo, to není moc originální odpověď, zkus něco lepšího!”

“Tak třeba za stadion.”

Honza Pavlíček:

“Honzíku, hádej proč volám? Bude anketa...”

“Ne.”

“JO!”

“Nic do toho dávat nebudu.”

“Takže otázka tohoto čísla zní – za co bys vyměnil Sojku?”

“Ty vole ta je hnusnááá. Já vypnu video, počkej.... Taková blbá otázka. Nevim.”

“Nekecej a něco kloudnýho konečně řekni..”

“Nevim. Za nic. Hmmmmmm. Radši další otázku!!!”

“Neboj máme jenom jednu...”

“Nevim, za Zlatý stránky..”

Pavel Stuchlík:

“Za nic.”

“OK. Díky za originální odpověď.”

“Není zač. Chceš ještě Špičana?”

Travolta:

“Za nic. Asi.”

“To už řekl Pavel. Koukej vymyslet něco lepšího. Nelži že za nic.”

“To je těžký jako prase, nevím. Nevím, nevím, tak to je těžký. Mě nic nenapadá. Za peřinu?!?”

Klárka Bobková:

“Za co bych vyměnila Sojku. Tak nějak vtipně: vyměnila bych ji tak maximálně za nějakýho ptáka. Počkej, maximálně tak za racka.”

Pomík Tomík:

“Ty vole... to snad není možný. Za nic na světě. Anebo – vy byste mě zabili..”

“Tak co, Pome??”

“Vy byste mě zabili, za konto ve švýcarský bance. Hahahaaha.....”

Maruška Trojanová:

Byla bohužel v kině a tím promarnila jedinečnou příležitost zazářit svou odpovědí.

Poldík:

“Počkej, já musím přemejšlet, aby to bylo pravdivý. Jo! Odpovím ti otázkou. Ty bys někdy za něco vyměnil svoje dítě?...A nebo...Jedině...Kdyby, kdyby, kdyby už jsem z ní byl úplně tó, nó, totálně znavenej. ”

“Ale počkej, otázka zněla, za co bys jí vyměnil. ”

“Ježíš! Já nevim! Nech mě! Vypadni! Táhni! ”

Michal:

“Chmm. By se dalo polemizovat. Jak jako? Jako když mi někdo nabídne sto miliónů? To se prostě nedá za nic vyměnit. ”

Jířa Chmelíková:

“Jako teďka hnedka? Za flašku tequily a pytel citrónů, ha,ha. ”

Věrka:

“Nó, hmm, to je těžký čoveče. Za nějakou havaj, ty jo. Ale to by musela bejt dobrá. Ale havaj je vždycky dobrá, ty jo. ”

Hana Langhansová:

“Ha,ha, dobrý. Nevim, asi, asi, to by muselo bejt něco důležitýho. Sojka je důležitá. Ha,ha. Nevim, nevim, mě nic nenapadá. Já bych jí asi nevyměnila. ”

Lukáš:

“Za dvě Sojky. ”

Šogi:

“Nevim. Ale já fakt nevim. Dokonce vůbec vopravdu ...nevim.”

“Nó, tak dělej.”

“No prostě Sojka je moje druhá rodina a to se vyměnit prostě nedá.”

Madleska:

“Co jsem to vymyslela za blbou otázku?”

Tak tuhle rubriku už bychom vlastně mohli věnovat Tině, protože je to jedinej člověk, kterej do ní něco vtípného posílá. Poslala i tentokrát a popsala nám vlastní zážitky z nemocničního prostředí. Myslím, že je to velice vydařeně a že se fakt zasmějete. No a kdybyste někdo měl něco, čemu by se i Sojka zasmála, tak se nestyďte a pošlete to právě do této rubriky. Ale teď už si přečteme něco o tom, jak vypadá takový pravý nemocniční horor...

Nemocniční horor

(Tento příběh je podle skutečné události, jakákoliv podobnost s nějakou pravou nemocnicí, živými lidmi a situacemi je čistě úmyslná a pravděpodobná.) “Au, au, mami, bolí mě na pravým boku.” “Hmm, hmm, aby to nebyl slepák. Pojedeme radši do nemocnice.” A tak jsme jeli. V autě už mě bok bolel natolik, že jsem cestou omdlávala bolestí. V nemocnici jsme čekali v čekárně, měla jsem pocit, že pozvracím všechny malé dětičky, co se na mě zvědavě dívají. Po neskutečných pětadvaceti minutách nás konečně zavolali, doktorka na mě dvakrát šmátla: “Hmhm, no to se musí neprodleně operovat, je to akutní appenditida.” Posadili mě na kolečkový křesílko a vezli k výtahu přes halu. Ta cesta byla skvělá. Lidí na mě koukali, říkali si chudáček, je na vozíku, no jo, a taková mladičká, copak se jí asi stalo, že s ní jedou tak rychle. Já jim tyhle závěry nevyvracela, spíš naopak. Smutně, utrpitelsky jsme se na ně dívala, dělala jsem, že přinejmenším zejtra umřu. V tu chvíli mi přes všechnu bolest bylo dobře. Během několika sekund nastal nejhorší okamžik mého života. Přijeli jsme do pokoje. Dobrý. Pokoj plnej děcek různého pohlaví seskupených do hloučky u televize. Horší. Děti na telku zaujatě koukají, ozývají se výkřiky a zvuky hodný nepřístupného hororu. Nojo, takovej je život. Televize obrácená směrem ode mně. Ano, nevidím nic jiného, než zadek bedny a vyděšený dětský tváře. Co je horší, moje postel nemá polštář, ani peřinu, leží na ní miniaturní košílka, která je velká asi jako vršek Bikin. Vedle odporná kovová skříňka a na ní krámy, který kvapně odklízí asi desetiletá, viditelně mým příchodem na...á holčička. Všechna, připomínám úplně všechna děcka mě pozorují, ani televize není zajímavější. Pro jistotu holčička s ovladačem dává na video pauzu, aby jim opravdu nic neuniklo. Sestřička mi povýšeně říká, abych se šupem převlíkla (zřejmě do košílečky) a lehla si, že mi peřinu přinesou za chvíli, ale polštář nedostanu. Můj mozek vyhlášuje varovný poplach. Budu se muset svlíknout před 385 páry očí, dívčích a chlapeckých, různého věku, budu muset složit oblečení, nějakým způsobem přijít na to, jak se plechová skříň otvírá, budu muset alespoň trochu poskládané oblečení narvat dovnitř a budu si muset lehnout oděná jen do čehosi velikosti kapesníku a vyčkat až mladý zřízenec, jako vystřížený z Pobřežní hlídky přinese tenoulinkou peřinku. Můj mozek se nemýlí. Přesně takhle se to stalo. Děs a hrůza. Ale aby toho nebylo dost, přišla veselá setř, že mi odebere krev. Ááááá. Já osobně tohle nesnáším. Ten vpich, ta zvláštní bolest. Fuuj. Sestřička mě musela píchnout osmkrát, než krev začala téct, protože jsme ten den málo pila a krev byla zahuštěná. Potom mi zavedla “katylu”. Lidově řečeno průhlednou trubku, kterou narvala dovnitř do žíly (bolest), zapumpovala s ní (velká bolest), trubka jí vyklouzla a tak ji tam rvála znovu (obří bolest) a nakonec ji připojila ke kapačce (bolest ustupuje). Tak ležím, pomalu usínám a přemýšlím o tom, že...najednou mi sestra podává odpornou, zatuchlou, kdysi možná i bílou popřípadě béžovou plenu se skvrnami neurčitěho původu. A v ní je zabalen led, jak jsem později zjistila. Že prý, ať si tu věc dám na břicho a spím nebo něco. Tak tedy ležím, pomalu usínám a přemýšlím o tom, že až na tyhle chvíle budu jednou vzpomínat, tak se u toho možná budu dokonce i smát. Najednou běžím po chodbě a honí mě velká mačeta a já běžím a mačeta běží a chytí mě a třese se mnou a říká: “Vstávej , Kristino, už jsi na řadě!”, a já zjišťuju, že to není mačeta, ale setřica. Teda sestřička. A už jedu na operaci. Ale nejdřív, že mi musí píchnout sedativa, protože při operaci budu muset spinkat (mám pocit, že humor podobného rázu nebyl na místě). Sedativa mi dávala našťestí do oné katyly, takže to nebolelo. Asi pět sekund po píchnutí jsme se cítila naprosto skvěle. Přijeli s nějakým vozejkem, na kterej mě přendali a přikryli dekou, aby mi nebyla zima. A já byla totálně šťastná. Nevim a nikdy nepochopim proč, ale prostě jsem byla. Ve chvíli, kdy mě vezli po chodbě na operační sál, mě už vůbec nic nebolelo a cítila jsem se hrozně svěží a probuzená. Potom si mě převzala sestra celá v zeleném a postavila vozík (byla to vlastně nepohodlná postel na kolečkách) vedle operačního stolu a řekla: “Vidíš, tady budeš ležet.” A já to pochopila tak, že mám na stůl přelézt, což jsem také bez problémů hned udělala. Sestra, která mezitím pro cosi poodešla, zaječela, bylo slyšet zvuk rozbitého skla a přiběhla ke mně s hrůzou v očích. “Ty, ty ne – nejsi ospalá?!” zeptala se mě vyděšená a já na to: “Ne, ani moc, teda vůbec ne!”. “Aha...” odpověděla, zamrkala, kousla se nervózně do rtu a začala si překotně zavazovat roušku. “No , to ani tak moc nevdá, víš, já si myslím, že za chvíli budeš taky ospalá, jako všichni ostatní. Já tomu věřím, že budeš. Určitě. Vid', že budeš? Vid', slib mi že budeš!!!”. “Já nevím, asi ano, no, možná...”, sestra se na mě zoufale podívala. “No jo, budu, jasně, už teď jsem”. Zív. Sestra se spokojeně usmála a šla něco říct doktorovi, který mne operoval. A já byla zmatená, protože se mi vůbec nechtělo spát a zívla jsem jenom proto, aby sestra nebyla rozčilená, když má pomáhat při MÉ operaci. Na ruce jsme měla připojený přístroj, na kterém se zobrazoval můj tep, tlak a dýchání. Zadívala jsme se na něj a pozorovala jsem křivku dýchání. Nadechla jsem se zhluboka a křivka se zvedla. Několik krátkých, rychlých výdechů a křivka poskakovala. Taková infantilní hra, říkala jsem si, tím se na chvíli zabavím. Opět hluboký nádech...a probudila jsem se někdy v půl jedné v noci na pokoji. Bolest příšerná. A hrozně se mi chtělo na záchod. A měla jsem šílenou žízeň, ale nesměla jsem ještě dalších pět hodin pít, jak jsme se později dozvěděla. Ale nejvíc mě bolelo za krkem. Neměla jsem totiž polštář. Dítě vedle mě mělo dva. Hrůza, řekla jsem si. Úplnej nemocniční horor.

To ale roztomilej obráček, co? Malá Sojátka. Nová rubrika. Proč a k čemu a o čem ptáte se? Je to takové oficiální uvítání nových členů. Abyste třeba vy, táborníci, věděli, kdo z vašich kamarádů se do Sojky přihlásil a koho tudíž můžete na jednotlivých akcích potkat. Je to prostě také kvůli tomu, abyste byli všichni trochu informovaní. Když mě napadne ještě nějaké nové využití, tak se s ním vytasím. To se nebojte. Ale teď už vítám ta naše nová Sojátka, holátka neopeřená, vítám je jménem nás všech, ostřílených Sojek a doufám, že nás budou mít rádi, že budou spolupracovat a že budou dělat Sojce reklamu, nikoliv však ostudu.

Tak tedy jmenovitě, vítěj: Michálku Dlouhý, Baruško Horáková, Wenoušku Krausi, Verunko Linková, Terezko Pražská, Leničko Stančíková, Haničko Hejtmánková, Tomášku - pardon - Džery - Kratochvíle, Ondrášku Kunci, Pepičku - pardon - Pepino - Pospíšile, Leničko Svobodová, Leničko Illková, Zuzanko Koslerová, Lukášku Kulhánku, Jaruško Polednová, Kristínko Procházková, Raduško Štefanová a Verunko Dufková.

Já už jsem teda pomalu strávila to jídlo, které mi leželo v žaludku a zabraňovalo mi myslet. Kromě toho jsem ale strávila krásné časy na obou Gaisthalech, jak už Poldík předeslal, bylo to zase a zase úplně nejlepší a jestli má někdo jiný názor, tak se s ním klidně pohádám. A protože je to už všechno pryč a nám nezbyvá než se slzou v oku vzpomínat, tak si taky pěkně zavzpomínáme a popláčeme. Nejdřív vám něco o první etapě napsala Katka Benková. Abych jen krátce připomněla, šlo o desátý ročník tohoto tábora a motto znělo **ZPĚT DO BUDOUCNOSTI...**

Gaisthal 99

Je pár dní po tom, co skončila velká událost. Gaisthal 1999. Už jenom to slovo probouzí ve stovce srdcí silné vzpomínky. Vzpomínky na lidi, které jsme si během čtrnácti dní oblíbila, na program, se kterým někdo byl a někdo nebyl spokojen a hlavně na tu správnou atmosféru, která není nikde jinde. Spojení dvou národů, které jsou si politicky cizí, ale mladí se spolu dokážou dokonale bavit a rozumí si někdy až moc dobře.

V Gaisthalu jsem letos byla potřetí a jako účastník asi taky naposled. Možná proto se mi tento tábor zdál ze všech stran a pohledů jako ten nejlepší. Byl poučný a přesto plný zábavy.

Když jsme se první den probudili, zažili jsme šok. Jen co jsme vylezli ze stanu, udělal nám Günter na čelo černý puntík a řekl: "Du bist schwarz, die anderen sind blond." Nejdřív jsme netušila, co to má znamenat, ale když na druhé straně hranic začali vylézat ze stanu ostatní a viděla jsem, jak byli buzerováni, došlo mi, o co tady je. Vedoucí se nám snažili přiblížit situaci v roce 1989. Zatímco my, černí a žijící v demokracii, jsme měli rozcvičku zcela v pohodě a snídání vydatnou, na druhé straně hranic byli lidé buzerováni za to, že málo zvedali kolena při pochodu a ke snídání dostali chleba se solí. Bylo mi jich líto. Přece jenom to byli kamarádi, kteří takhle "trpěli." A tak se nakonec začalo vyjednávat o otevření hranic. Toto vyjednávání bylo úspěšné a my jsme byli zase všichni spolu a šťastní. Většina z nás rok 1989 sice zažila, ale protože jsme byli ještě malí caparti, moc jsme si toho nepamatovali. Jsme ráda, že jsme na vlastní kůži zjistili, jaké to tenkrát opravdu bylo. Zbytek tábora jsme prožili většinou ve veselé náladě a ve vzájemném poznávání kamarádů a okolí. Druhá událost, která mi už asi navždy zůstane v paměti, je, když jsme se na závěrečný večer rozdělili na Čechy a na Němce a každá skupinka šla na jednu stranu mostu. A potom jsme při poslechu melancholických tónů ploužáků procházeli mostem, vždy Němec proti Čechovi, a každý s každým si podal ruku nebo se s ním objal. To bylo pro mě znamením vzájemného porozumění, tolerance, lásky, přátelství a hlavně spojení mezi národy. Byla to taková hra na city a myslím, že snad každému z nás se zachvělo srdíčko, když zjistil, že něco takového je vůbec možné. Tohle byl zážitek, na který asi nikdy nezapomenu a ani na něj nechci zapomenout. Jenže, bohužel, jsme se museli další ráno rozloučit. V Gaisthalu už netrpělivě přešlapovali rodiče některých německých kamarádů a my po nich házeli nevraživé pohledy, protože nám bylo jasné, že nám je odvezou a zase rok je neuvídíme, pokud je ještě někdy uvidíme. Sotva jsme se poznali a začali si perfektně rozumět, museli jsme se rozloučit. A tak mnoho očí nezůstalo suchých. Během několika hodin se všichni rozutekli do svých domovů a Gaisthal posmutněl. Ale jen na pár minut. Přijeli totiž noví návštěvníci, kteří tam budou prožívat podobné příběhy jako my. Myslím, že nejen mně ještě teď koluje v krvi ta pravá gaisthalská rozjařenost a když zavřu oči, promítám si tváře některých blízkých lidí a stále žiju vzpomínkami. Vzpomínkami na ten nejlepší tábor na světě a vzpomínkami na lidi, kteří si rozumí. Gaisthal. Už jen to slovo je plné dojmů. Dojmů, které lze jen těžko zapomenout.

Katka Benková

Mně nezbyvá, než s Káťou tiše souhlasit. I ta slza mi při čtení ukápla. Ale teď už následují vaše výlevy, vaše "tagesberichte", které jste s takovým nadšením psali... Pro ty co letos chyběli, tak tagesbericht I. etapy Gaisthalu

99 vypadal následovně. Byl to veliký barevný papír, kde stál nejen český a německý text, ale byly zde nalepeny barevné polaroidové fotografie z každého dne. Vypadá to moc hezky (mám je všechny doma a chodím se na ně co chvíli dívat) a co se týče obsahu, to už máte možnost posoudit sami. Upozorňuji, že se jedná o autentický přepis a já jsem tam nezměnila ani slovíčko, včetně toho, že jsem neopravila ani jednu pravopisnou chybu. Ty chyby, které uvidíte jsou opravdu vaše, někteří z vás by měli chodit na doučování pravopisu...

2. 8. 1989

Zed': Tuto věc bych nenazýval hrou, ale věcí na zamyšlení. Bohužel si myslím, že to moc dětí úplně nepochopilo. Provedení celé věci nemělo chybu a vše bylo dokonale připraveno. Jednoduše řečeno a shrnuto – dokonalost sama.

Zájmové skupiny: Naprosto průměrná věc, když pomineme sádrování. Žádný zvláštní nápad to nebyl a podle toho to taky vypadalo. Každý se flákal, jak chtěl. Ale když to tak vezmu, mělo to něco o sebe.

Action: To nápad rozhodně mělo. Něco tak bezvadného jsem dlouho neviděl. Možná jen přenášení vody pusou do misek na máslo a marmeládu nebylo úplně chutné.

Werner Kraus

3. 8. 1990

Zajímavé dějiny obou spolků byli při Postenlaufu dobře využity. Na tuhle hru jsme byli rozděleni do sedmi skupin. V těchto skupinách jsme plnili různé úkoly, které byli celkem dobré ale nejhorší byla ta cesta. Cestou jsme se také stavovali na oběd, který většinou končil u oblíbeného stromu. Bylo to celkem fajn a zranění z této hry nebyla tak nejhorší. Celkem dobré byly ty otázky o sojce. Večer byl táborový oheň u kterého se zpívalo a povídalo.

Hanka Hejtmánková

4. 8. 1991

Den začal jako každý jiný "ROZCVIČKOU" a ranní slavností. Po vydatné snídani nás navštívil pošťák na biciklu a vzdělal nám, že potřebuje naší pomoc! Tím začala příprava na galende spiel. Po náročné práci a přípravě různých předmětů nám vyhládko a odebrali jsme se k obědu. Po obědě nás rozdělili do skupin na oblíbenou táborovou olympiádu. Většina účastníků pod vedením K.P. (dle vysvětlivek pod textem je K.P. Krystýna Procházková) nebyla schopna účasti na dalších hrách. Znavení a polámání jsme se s námahou doplazili do předhaly na večeri. Nach té jsme se všichni hodili do gala nabítí novou energií se zdravá část se dostavila na taneční parket. V půlce zábavy nás přerušil Dídžej Poldi hlasováním do parlamentu. Po této velké diskusi na které, nám nevolili naši Maruš začala opět zábava. Ve směšných pozdních hodinách při kterých nám nevolili naši Maruš jsme se odebrali na veselou Abendfeier. Po vyčištění klováků jsme s pláčem usínali vědomi toho, že nám nevolili naši Maruš. A tak tento den, kdy nebyla zvolena naše Maruš, končí.

Petr Chmelenský

5. 8.

Ráno: Začalo pro nás nemilým překvapením v podobě dřívějšího budíčku. Všechno jsme museli udělat co nejrychleji, protože jsme měli připravený autobus, který nás zavezl na výlet.

Dopoledne: Dopoledne jsme ztrávili v autobuse, někteří z nás v něm usnuli. Kolem jedenácté jsme přijeli na hrad Locket, kde jsme se rozdělili na českou a německou skupinu. Výklad o zvláštnostech hradu nám vyložila velmi veselá průvodkyně.

Odpoledne: Na odpoledne jsme měli naplánovaný rozchod v Karlových Varech, kde si ti bohatší koupili...něco koupili. Bohužel nám moc neprálo počasí, proto je i fotka trochu postižená.

Večer: Večer byl na programu "hovánek" Četla se strašidelná historka, a po večerce se daly zabrat hlídky. Tak den skončil.

Kristína Weiserová

6. 8. 1992

Po nádherném probuzení a nečekané rozcvičce jsme usedli ke stolu na snídani. Po snídani jsme se začli učit tancovat, šprechtít a mluvit česky. Když jsme se naobědvali a odpočinuli, vydali jsme se na Paarlauf. Po obtížných úkolech přišla neméně těžká příprava Miniplayback schow. Když se všechny skupiny konečně po dlouhých dohadách dohodli, co budou zpívat, byl čas na večeri. Večere byla jako vždy vítězná. Všichni si šli mnohokrát přidat rýži v jogurtu. Potom začala Playback schow. Všichni měli naspěch. Místní fetclub sháněl injekční stříkačky, balil jointy a učil se spousty jiných neřestí. Mimo jiných úspěšných kapel se objevili The Cardigans, Chaozz a Spicegirls. Dokonce jsme si i zasurfovali a pak spokojeni a unaveni jsme šli spát.

Tereza Pražská

7. 8. 1993

Po příliš brzkém budíčku a obvyklé snídani jsme se připravovali na Geländespiel, což byla zábava, ale s jehlou v ruce nebezpečná práce. Oběd byl jaký jinaký než výborný! Po tom jsme šli plnit úkoly do města, což přitom deští nebylo moc příjemné. Po večeři, která nápadně připomínala jídlo minulé jsme hráli BINGO, při němž jsme byli všichni jak se patří napjatí, bohužel ne všichni vyhráli.

Klára Blechová

8. 8. 1994

Ráno, poté co jsme se probudili a podstoupili každodenní rozcvičku, jsme se mohli rozhodnout jestli půjdeme do kostela nebo pro nám neznámý program. Asi jako většina jsme se rozhodla pro nám neznámý program. Posléze se ukázalo, že je to velký úklid. Nebyla to právě příjemná věc, ale asi byla nutná. Po výtečném obědě jsme se rozdělili na kluky a na holky. Kluci se odebrali neznámo kam a my holky jsme zůstaly v táboře a rádně jsme si to tu užily. Tancovalo se tu, pilo, vařilo a samozřejmě i jedlo, bylo to prstě bezva. Poté co se kluci vrátili a navzájem jsme si zdělili vše co se po obu nepřítomnosti jedné ze skupin dělo, začal večerní program. Večerním programem myslím samozřejmě diskotéku. Písníčky sice nebyly nic moc, ale jinak nálada byla dobrá a všichni se doufám dobře bavili, nebo já alespoň jo. Po diskotéce se šlo jako normálně spát. Bohužel na mě moc brzy.

Bára Horáková

9. 8. 1995

Po obvyklých ranních činnostech jsme se šli sbalit na GELÄNDESPIEL. Poté jsme se ve skupinkách odebrali na velmi náročnou cestu, protože jsme táhli stroj času a jiné věci potřebné ke splnění dalších obtížných úkolů. Uvítali jsme polední přestávku, neboť jsme byli hladoví, žízňiví a unavení. Většina skupin se ztratila, ale opět se našla. Když jsme konečně dorazili o cíle, čekali jsme asi ? hodiny na večeři, to náš žaludek málem nevydržel. Téměř všichni jsme se těšili na spaní v lese, ze kterého kvůli počasí sešlo a tak jsme se pokojně vyspali v táboře.

Horáková Eva

10. 8. 1996

Tady se stala taková chybička. Míša si spletla den, takže psala znovu o Geländespiel, ale nevádí, alespoň máme více pohledů na věc...

Geländespiel: Tato hra byla dost dobrá. Všem se líbila. Hrozně jsme si přáli stát se hady - **PROTOŽE HAD KDYŽ JDE, TAK U TOHO LEŽÍ**. Všichni jsme dorazili zdraví a plní dojmů. Jediné vrtoch byl v tom, že začala bouřka, a tak jsme sbalili svoje SAKY – PAKY a vrátili se do tábora. Ale i přesto to bylo SUPER!

Michaela Švecová

11. 8. 1997

Po časném ranním budíčku v 6:00 hodin (ale bez rozcvičky) a snídani jsme se odebrali do autobusů. V těch jsme si poseděli několik hodin v dopravní zácpě, než se ten luxusnější rozbil. Tak jsme se namačkali do jednoho autobusu a dojeli do Landshutu, kde jsme měli pozorovat 100% - ní zatmění slunce. Místo toho jsme však šli na prohlídku hradu a všichni jsme se báli, abychom to zatmění stihli, což se stalo. Byl to úplně neopakovatelný zážitek a byli jsme naprosto nadšeni. Následovala návštěva centra Landshutu (ve znamení bezstarostného utrácení posledních úspor), prohlídka kostela a radnice a "odjet". Doma jsme se najedli a shlédli naučný film o Landshutské středověké slavnosti. Pak jsme se za neuvěřitelné zimy zavrtali do svých pelechů a bezproblémově usnuli, aniž bychom věděli, co nás ještě v noci čeká.

Pavel Bobek

12. 8. 1998

Po budíčku a snídani začala příprava na Závěrečný večer. Vyráběli jsme si lyže, branku, a cedulku. Hned nato byl oběd a volný čas. Po obědě začaly Hry bez hranic. To byla sranda. Nejzajímavější soutěž byla asi "předávání karet". Po volném čase a vydatné večeři a dalším volném čase začala prohlídka a přednáška o THW. Šmirli, Stefan, Jürgen nás poučili o funkci THW. Ukázali nám jejich vůz a předvedli jejich zručnost při přenosu zraněného. Nakonec jsme se koukali na dokument o THW mládeži. Při večerní slavnosti jsme si zapěli píseň "Ej padá padá rosička" a po slavnosti se na Tomáše a Manyho sesunula horda dítek chtějíce noční hlídky. Nakonec všichni zalezli ze zimy do svých teplých spacáků a šli spát. Konec Šmitec a Basta fidli – Nazdár

Petr Špičan

13. 8. 1999

Bylo třináctého srpna a my jsme byli vytrženi ze spánku hlasitou písničkou. Až do oběda jsme museli připravovat různé věci na závěrečný večer, což mě moc nepotěšilo. Po obědě jsme si mohli dělat, co jsme chtěli. Mohli jsme hrát volejbal a fotbal. Kdo nebyl hotov s přípravou na závěrečný večer, musel to dokončit. Bohužel jsme museli jít na volejbalový zápas – vedení proti účastníkům – který se nakonec pěkně vybarvil. Neboť účastníci vyhráli. Po veselém fotbalovém zápase, který jsme - se 7:5 nebo tak nějak – rovněž vyhráli, jsme odtáhli táborové vedení Lea a Marlene pod studenou sprchu...

Toto poslední je nedopsaný tagesbericht od Claudie Dießler. Od Čecha, na papíře nestojí nic. Lajdákem ze 13. 8., který si myslel, že už nemusí nic psát, je Viktor Šťastný. Fuj, styd' se. Až tě uvidím, tak z tebe bude Viktor Nešťastný.

A to je ke Gaisthalu první etapě všechno. Ti z vás, kdo u toho nebyli a přáli by si podrobnější referenci o tom, co se tam dělo a tak, tak mi zavolejte a já vám něco pošlu.

Tak. Teď jdeme na dvojku, která je pro menší děti a je taky kratší. Taky je o něčem jiném, letošní motto bylo **MUSIC WORLD** a všechno co si pod tím jen dokážete představit.

Děti bylo pozhnaně a občas pěkně zlobily. Taky se nám trochu pokazilo počasí, ale málo platný, Gaisthal je Gaisthal a tam je vždycky dobře. A tak si děti hrály a sportovaly a soutěžily, hledaly ukradenou múzu, taky se jely koupat do Waidenu, kde si pošplouchaly vlnky a všem se tam líbilo a když odjížděly, tak brečely. Bohužel se mi ve všem tom chaosu a nepořádku ztratili některé tagesberichte, mám tu jen dva, ale jako reprezentativní vzorek to musí stačit. Taktéž nijak neupravuji, přepisují originály.

Úterý – Dopoledne - zájmové skupiny. Volejbal byl dobrý a tancování také. Fotbal jsme nehrála. Odpoledne - olympiáda. Nejlepší disciplína byla předávání karet i když kluci se náh šklebyli a flašky na stole. Moc se mi nelíbil kriket. Večer - filmový večer se mi nelíbil, protože jsme rozuměla každé 5 slovo. Trošku sem věděla o co šlo. Nejhezčí z celého dne bylo, jak ukradli tu múzu.

Kačka Lišková

Čtvrtek – Dopoledne byl párkový běh. Nejvíce se mi líbila disciplína, ve který se poznávaly spod'áry vedoucích. Nelíbilo se mi, že jsme šli na druhou stranu než jsme měli, protože jsme nepochopili označení. Odpoledne – před obědem jsme se vydali na celotáborovou hru. Cesta byla namáhavá. Po deseti minutách jsme dorazili k prvnímu stanovišti. Museli jsme zazpívat písničku, kterou nám obodovala Stephy a Lena. Po pár kilometrech jsme došli k místu, kde jsme dostali oběd a pití. Potom jsme se po skupinách vydali dál. Došli jsme k dalšímu stanovišti. Tam jsme se měli strefit do terče kameny. Došli jsme do cíle, kde jsme dostali večeri. Potom jsme se se skupinou vydali do lesa, hledat místo ke spaní. Spali jsme asi dvě hodiny a pak jsme šli hledat ztracenou múzu. Skupina čísla tři došla jako první. Společně jsme se vraceli do tábora. Tato hra se mi docela líbila.

No, tak to byl anonym, podpis mi chybí. Ale on se ten dotyčný či dotyčná v tom pozná.

A šlus, táborové brány se zavírají, hlavně nezapomeňte, jak vám tam bylo dobře a příští rok přijed'te zas, vedoucí si zatím na vás vytrénují hlas.

Poslední vzpomínka patří úplně nejčerstvější akci, která proběhla minulý týden, kdežto jsem chyběla, takže si ráda počtu s vámi. O čemže to bylo, nám referuje náš radní Luky.

Fachkräftetagung

Od 6. do 11. září se konalo již třetí česko- německé Fachkräftetagung, taktéž známé na české straně jako projekt Grimm. Pro ty z vás, kteří nevědí přesně o co jde - krátce vysvětlím. Takže jedná se o jistý týdenní seminář, který má prakticky jediný hlavní a přesný úkol a to sice zviditelnit ve světě naší Sojku. Samozřejmě, že společně s naší partnerskou organizací SdJ. Zhruba sedm lidí z každé strany jezdí vždy po dobu jednoho týdne po všech možných ministerstvech, velvyslanectvích, institucích a úřadech, kde reprezentují obě organizace. Každý rok se střídáme s SdJ s pořádáním Grimma buď v Čechách, nebo v Německu. Letos se konalo Fachkräftetagung v Německu.

Česká sestava pro tento rok vypadala následovně: Leo, Jitka Chmelfíková (jen první půl týdne), Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Věrka Černá a Hana Langhansová.

U Němců to vypadalo takto: Nicky Sabella – hlavní šéfka, Anne Abel, Bernie Goldhammer, Karin Gerzabek, Robert Leiter (půl týdne)

První místo, co jsme navštívili byl samotný Bundespräsidialamt – úřad spolkového prezidenta v Berlíně, kde nás přijal pan Friedo Sielemann. Pohovořili jsme o našich činnostech a aktivitách a už jsme zase spěchali dále na ministerstvo pro ženy, seniory a mládež v Berlíně, kde nás přivítal Dr. Wolfgang Linckelmann. Jednalo se o velice zajímavý rozhovor, při kterém jsme se samozřejmě dozvěděli něco i my o činnosti tohoto ministerstva.

Jakmile jsme zde skončili, měli jsme jen pár minut na přesun k Českému velvyslanectví. Tady jsme si povídali s kulturním a tiskovým sekretářem, panem Janem Sechtem. Opět jsme představili naše organizace atd. atp. ... Většina návštěv se vedla dost podobným způsobem.

Druhý den, tj. středa, jsme měli na programu jen jedno přijetí. A to na Bavorském velvyslanectví v Berlíně. Tahle návštěva se vedla spíše v duchu představování samotného velvyslanectví, než nás samotných. Paní Mendler Schneider byla pravděpodobně hodně zvyklá pořádat na tamním zastupitelství školní exkurze.

Ve čtvrtek jsme se přesunuli z Potsdamu u Berlína do Hohenbergu. Při cestě jsme se ale ještě zastavili v Pirmě u Drážďan, kde jsme měli domluvenou návštěvu Česko- Německého gymnázia s panem ředitelem Wenzelem. Podle toho, co jsme viděli, se jedná o hodně dobrou myšlenku spojit žáky obou republik za účelem zdokonalení se v cizím jazyku do jedné třídy. Mluvili jsme i s českými studenty, rozdali jsme jim letáčky o Sojce atd. atp. ...

V pátek ráno jsme opět usedli do vozů- směr Regensburg. Zde jsme se byli podívat na koordinačním centru pro česko- německé výměny zvané Tandem. Zde už ale naši Sojku znají velmi dobře díky předminulému Fachkräfte. Tak jsme jen pohovořili s panem Karlem Hans- Jürgenem o nových akcích, poslechli si něco o činnosti Tandemu a zamířili jsme k naší poslední návštěvě v letošním Grimmu. A to sice na radnici k panu Oberbürgermeisteru Hansu Scheidingerovi. Jako všechny ostatní, tak i tento rozhovor s panem starostou probíhal podobně – představení a nastínění činností obou organizací.

Tak takhle nějak ten týden vypadal. Doufám, že to nepůsobilo příliš nudně a že jste si to přečetli až sem!

Všecky vás zdravím! Lukáš

A je tu Davova "sojtěžička". Prostě nedal jinak a vnutil se mi sem s tou svojí rubrikou, no co sem s ním měla dělat, jsem taková měkkošrdcatá... Tak má alespoň k tomu pěkný obrázek, narozdíl od minula a kdo zná Davu, tak mu musí dojít, že název rubriky mu sedí jako ulitej. Takže Davo, připravít, pozor...SOJKA!

!!! POZOR – VĚTŠÍ PODZIMNÍ SOJTĚŽ – POZOR !!!

Nazdárek všecky sojtěživé sojky. Tak jako v minulém čísle, tak i v tomto, nacházíte sojtěžičku pro ty z Vás, kterým stojí za to alespoň takto se zúčastnit našeho sojtěžního dění. Než se však pustíte do nových otázek, mám pro Vás správné odpovědi a vyhodnocení sojtěžů jarní.

Takže. Podobně jako jedna vlaštovka jaro nedělá, ani jedna sojka to sama nezvládne. Na sojtěžní otázky Vás neodpovědělo mnoho, což je mimochodem ostuda pro celou Sojku, ale zato to byli tací, do kterých bychom to třeba ani neřekli. Já vím, nemusí přšet, ale zapojte se víc a víc...

Správné odpovědi:

1. Medvědova barva byla bílá, protože lovec vyšel ze severního pólu a medvěd to byl lední.
2. Macocha je hluboká plus minus 138 m.
3. Ano, Vinci s Buonarottim se teoreticky setkat mohli, poněvadž to byli renesanční umělci a jejich životy se zčásti překrývaly.
- 4.
5. Terminus technicus pro kymácení se lodí ze strany na stranu zní: houpání a všelijak jinak...
6. Včela a kudlanka jsou mimo jiné spojeny tím, že po vykonání aktu za účelem rozmnožování druhu zlikvidují samečky jako již nepotřebné jedince.

Tak doufám, že jste se trochu poučili. A teď, kdo vyhrál a co vyhrál. Všechny níže uvedené vylosované Sojky získají jako pozornost LEXIKON SNU, aby si mohli nechat zdát o tom, co je se Sojkou ještě všechno potká. K tomu ještě knižní pozornost určenou právě a jen jim a snad jim udělá radost. Vše, miláčkové, obdržíte poštou. Čekejte a těšte se.

Takže, kdo jsou ti šťastní?

Katuška Benková (Třebíč), Michal Špaček (V. Bitýška) a Pet'ula Chmelenský (Čelákovice).

Přeji příjemné čtení a snění.

NOVÉ SOJTĚŽNÍ OTÁZKY:

Jsou určeny hlavně pro Vás Sojky, co s námi jezdíte do Německa na tábory, ale i jinam. Dnešní sojtěž zjistí, co všechno o tom Německu vlastně víte.

- 1.
2. Znáte hlavní město SRN? Pak určitě víte, že od znovusjednocení Německa to není to město, kde sídlily státní instituce. Napište, které město je tedy hlavní, a kdy došlo ke znovusjednocení.
- 3.
4. Delegace našeho sdružení se před několika dny vrátila z poznávací cesty po některých německých spolkových zemích. Dokázali byste vyjmenovat alespoň pět spolkových zemí Německa spolu s jejich hlavními městy?
- 5.
6. A teď něco pro (ex)gaisthalany. Všichni určitě víte, kolikáté že výročí pořádání gaisthalských táborů jsme letos oslavili. V kterém roce se tedy tábor v Gaisthalu konal poprvé?

Tentokrát jsou otázky jen tři a já připomínám, že slosování budou jen ti, co **správně** odpoví na **všechny tři** otázky a na adresu **DAVA ANDRLE, DĚDICKÁ 11, BRNO 627 00** odešlou odpovědi co nejdříve, **nejpozději však do 10. listopadu 1999**, poněvadž 14. listopadu proběhne na radě slosování.

Hodně úspěchů všem přeje Dava.

A to je zase úplnej konec. Musím prozradit, že to dneska bylo nehorázně náročný, smůla se nám lepila na paty, jak jen to šlo a to fakt nekecám. Když vám napíšu, že jenom nad úpravami a dokončováním tu sedíme od dvou hodin, teď je půl jedenáctý večer a nás čeká ještě tisk a kopírování dlouho, dlouho do noci... Můj velikanananánský dík patří Lukymu a Michimu, kteří se obětovali a snášeli se mnou statečně tohleto martyrium, pochopitelně všechno jen z lásky k vám, aby zítra šel Zobáček poštou... Konec, konec, výkonná je unavená a zdrcená, kluci taky, znova podotýkám, **TOHLETO SEM JEŠTĚ V ŽIVOTĚ NEZAŽILA!!!!**

Proto žádná poetika na závěr, omezují se na prosté přání všeho dobrého, mějte se líp, než my dnes večer a něco mi napište. Ahoj u příštího Zobáku, snad už bude veseleji...

Loučí se vaše utahaná, fakt utahaná

Madleska bez (dneska fakt bez) leska

Adresa: Magdaléna Müllerová, Sartoriova 26, Praha 6, 169 00

e-mail : madleska@post.cz, tel : **0603/570 139** , popř. 02/20512299